

Arrest

nr. 206 929 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. HEERMAN
Campus Blairon 427
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. HEERMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 december 2015.

1.2. Op 19 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Khankhel in het district Sayed Karam in de provincie Paktia. U woonde daar met uw ouders, twee zussen en drie broers. Toen u ongeveer acht of negen jaar oud was, ging u, samen met uw gezin, in Pakistan wonen omwille van de aanwezigheid van de Taliban in uw regio. In Pakistan woonde u in het vluchtelingenkamp Kebabjan, in Takhal. U verkocht bananen om in uw levensonderhoud te voorzien. Uw broer H. K. werkte als ontmijner in Afghanistan en kwam elke maand op bezoek in Pakistan. Toen u 21 of 22 was, in 2015, keerde u terug naar Afghanistan omdat uw huis in Pakistan vernield werd door de Pakistaanse autoriteiten.

In Afghanistan ging u met uw familie opnieuw in uw dorp in hetzelfde huis wonen. Er moest veel hersteld worden aan het huis dus u en uw broer R. K. gingen meteen aan het werk. Toen uw broer H. K. daar op bezoek kwam in zijn verlof verspreidden de dorpelingen geruchten dat hij voor de Amerikanen werkte. De Taliban eiste een document dat bevestigde dat uw broer gestopt was met zijn werk. Uw broer gaf hen valse documenten en vertrok terug naar zijn werk. Vijf of tien dagen later wist de Taliban dat uw broer gelogen had. Ze bedreigden uw vader en zeiden dat hij binnen vijftien dagen zijn zoon moest brengen, anders zouden ze al zijn zonen doden. Uw vader vreesde voor de levens van zijn zonen en stuurde u en uw broer H. K. weg naar uw oom in Kabul. Daar bleef u twee nachten en toen verliet u samen het land. Uw andere broer R. K. ging via Pakistan naar Dubai. In Iran raakte u uw broer kwijt en vluchtte u alleen verder.

Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u aan in België op 14 november 2015. U diende een asielaanvraag in op 3 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de taskara's van u, uw broer en uw vader, certificaten van het werk van uw broer en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde naar Pakistan verhuisd te zijn toen u ongeveer acht of negen jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 4). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei dat u naar Pakistan verhuisde toen u twaalf was (verklaring DVZ, p. 4), antwoordde u dat u al twee jaar in België bent en dat uw geheugen niet meer goed werkt (gehoorverslag CGVS, p. 4). Later ontkent u nog dat u ooit over twaalf jaar zou hebben gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze antwoorden zijn geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Nog verklaarde u bij de DVZ dat u ongeveer zes maanden in Afghanistan verbleef na uw terugkeer uit Pakistan (verklaring DVZ, p. 4). Op het CGVS stelde u dan weer dat u slechts twee maanden terug in Afghanistan woonde (gehoorverslag CGVS, p. 5). Met uw vroegere verklaringen geconfronteerd, ontkende u dat u iets dergelijks gezegd zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het louter ontkennen van één versie van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid opnieuw op de helling gezet.

Verder verklaarde u dat uw broer naar Dubai zou gaan maar dat u niet weet of hij ook effectief naar daar ging. In hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u even later dat uw vader leeft van geld dat hij ontvangt van uw broer uit Dubai. Toen u hierna geconfronteerd werd met uw bewering dat u niet wist of uw broer effectief naar Dubai ging, antwoordde u dat uw vader het zo zei tegen u (gehoorverslag CGVS, p. 11), wat de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de verblijfplaats van uw broer, tast uw algemene geloofwaardigheid aan. Bijgevolg kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo is uw kennis over het werk van uw broer als ontmijner erg beperkt. Toen u gevraagd werd om over de job van uw broer te vertellen, antwoordde u enkel dat hij die job deed en niet u. U weet ook niet waar zijn werk was in Afghanistan, terwijl hij wel op die plaats zou hebben gewoond.

Daarnaast heeft u ook geen enkel idee hoelang hij daar al werkte; u kan niet zeggen of het één jaar was of tien jaar (gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat zijn documenten over zijn werk dateren van 2004, antwoordde u dat u geen weet heeft over de tijd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder weet u niet hoe de organisatie waarvoor hij werkte heet, of welke nationaliteit het precies heeft (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat u niet meer op de hoogte bent van het werk van uw broer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate. Er kan verwacht worden dat u hierover met uw broer gepraat zou hebben aangezien zijn job de oorzaak is van uw problemen (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Gezien u samen met hem tot in Iran zou zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 11) was u zelfs in de gelegenheid om hem hierover te bevragen. Gevraagd waarom u niet om meer informatie vroeg, zegt u dat u geen tijd had om daarover te spreken (gehoorverslag CGVS, p. 18), wat niet coherent is met uw verklaring samen met hem gereisd te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11). Opnieuw gevraagd waarom u uw broer niet om meer informatie over zijn werk vroeg, zegt u dat u dat niet nodig had, en dat u zich met uw eigen zaken bemoeide (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit gebrek aan interesse in het werk van uw broer, de oorzaak van al uw problemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan.

Voorts verklaarde u dat de Taliban uw broer benaderde aan de winkels en eisten dat hij zou stoppen met zijn werk. Hij legde daarbij vervalste documenten voor om dat aan te tonen. Daarna benaderden de Taliban uw vader toen hij op weg was naar de winkel en zeiden ze dat hij zijn zoon moest uitleveren anders zouden zijn andere zonen ook gedood worden. U weet niet wanneer precies de Taliban uw broer en uw vader benaderden, enkel dat het in de twee maanden voor uw vertrek was (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u echter dat de Taliban drie of vier dagen voor uw vertrek naar uw huis kwam. Ze eisten dat uw broer zijn werk zou stopzetten en dat u en hij zouden deelnemen aan de jihad (vragenlijst CGVS, vraag 5). Nochtans stelde u op het CGVS nog dat te Taliban één keer naar uw broer en één keer naar uw vader kwam. Geen van deze keren zou thuis voorgevallen zijn. Op het CGVS sprak u evenmin over een rekrutering (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Wanneer u met de verklaringen die u bij DVZ aflegde, geconfronteerd werd, antwoordde u dat u het niet zo gezegd heeft en dat de tolk het verkeerd vertaald heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15-16, p. 19). Het proberen afschuiven van de schuld op de tolk of dossierbehandelaar is niet alleen niet fair, maar kan evenmin de aangehaalde tegenstrijdigheid uitklaren. Deze tegenstrijdigheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer in het gedrang.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen met de Taliban wordt nog ondermijnd doordat u niet weet wanneer de Taliban uw vader en uw broer benaderde. U weet alleen dat het in de twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien deze problemen met de Taliban de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan waren (gehoorverslag CGVS, p. 12-13), en gezien u samen met uw broer uit Afghanistan bent vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 11), mag redelijkerwijze worden verwacht dat u zich hierover geïnformeerd zou hebben bij uw broer. Dat u dat niet deed, tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer aan.

Verder blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat de Taliban u en uw broer wilden rekruteren (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS vermeldde u enkel dat de Taliban uw broer wilden rekruteren. U zegt dat ze niets wilden van u. U moest vluchten omwille van uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 15). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen over uw eigen rekrutering, zei u dat u in een dorp altijd een kant moest kiezen en dat u dat niet gezegd heeft in het eerste interview. Wanneer de vraag nog eens herhaald werd antwoordde u dat u dat misschien zei, maar dat dat niet wil zeggen dat u echt moet werken voor de Taliban. De Taliban eisen dan dat u zich zou opblazen (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over uw rekrutering breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder af. Ook dat u dit element niet zelf aanhaalde wanneer u gevraagd werd om uw asielmotieven uit te leggen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (gehoorverslag CGVS, p. 12-13).

Ten slotte verklaarde u nog dat u in Afghanistan had kunnen blijven als uw broer gestopt was met zijn werk. Toen u gevraagd werd waarom hij dan niet stopte met zijn werk, antwoordde u dat hij dat niet deed omdat hij niet gaf om zijn familie (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat uw broer zijn werk niet zou opgeven om het leven van zijn broers te redden, om dan later wel samen met u het land te verlaten. Ook deze onaannemelijkheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de documenten die u neerlegde te ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U bracht uw taskara mee en de taskara's van uw broer en uw vader. Deze kunnen hoogstens uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Ook de enveloppe die u meebracht toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan, wat hier niet betwist wordt. De documenten over het werk van uw broer zijn gedateerd tussen 2004 en 2009 en kunnen niet aantonen dat hij daar recentelijk nog werkte. Bijgevolg bieden deze documenten ook geen steun voor uw verklaringen over uw problemen met de Taliban.

Bovendien hebt u zelf geen idee wat er in de documenten staat, en hebt u ook geen moeite gedaan om zich hierover te informeren (gehoorverslag CGVS, p. 19), wat eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Bovendien moet het gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u, ondanks uw ongeschoolde achtergrond er in slaagde in Pakistan in uw levensonderhoud te voorzien door bananen te verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 4, p. 8, p. 10, p. 14). Bij uw terugkeer naar Afghanistan slaagde u er in om meteen te beginnen met het herstel van uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 12). Dit toont aan dat u ondernemend en zelfstandig bent. Hieruit kan ook afgeleid worden dat uw financieel zelfredzaam bent. Verder verklaarde u nog dat uw broer geld opstuurde uit Dubai. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw oom met zijn gezin in Kabul woont en er werkt als bouwarbeider. U logeerde twee nachten bij hem. Uw tegenstrijdige verklaringen over de duur van uw verblijf in Afghanistan (zie hierboven), doen evenwel vermoeden dat u langer in Kabul verbleven hebt. Toen u gevraagd werd waarom u niet bij uw oom kon blijven, antwoordde u dat uw oom u weg wilde omdat hij niet betrokken wilde raken bij uw problemen, die evenwel niet voor waar aangenomen kunnen worden (zie hierboven). Op de vraag of er nog andere redenen waren, verwees u opnieuw enkel naar de –ongeloofwaardig bevonden– problemen die verband hielden met uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 16). U geeft geen andere redenen aan waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Dit toont aan dat u op uw oom kan rekenen bij terugkeer naar Afghanistan. Aangezien uw oom in Kabul woonde en werkte kan verondersteld worden dat hij daar een netwerk heeft waarop u kan terugvallen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u een enveloppe neerlegde met verzendadres Kabul. U verklaarde dat uw vader deze enveloppe samen met een andere oom, die in het dorp woont, verstuurde. Dit toont aan dat ook uw vader en uw oom niet onbekend zijn met Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker besluit dat hem wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan van 18 maart 2018 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt de taliban te vrezen omwille van de werkzaamheden van zijn broer H. K.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de leeftijd waarop hij naar Pakistan zou zijn verhuisd; (ii) verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijf in Afghanistan na zijn terugkeer uit Pakistan; (iii) hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt over het feit of zijn broer al dan niet effectief naar Dubai is gegaan; (iv) verzoekers kennis over het werk van zijn broer H. K. als ontwijfder dermate beperkt is dat het de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast; (v) verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreiging(en) van de taliban; (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet wanneer de taliban zijn vader en zijn broer benaderden; (vii) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat de taliban zowel zijn broer als hemzelf wilden rekruteren, daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldde dat zij enkel zijn broer wilden rekruteren en de taliban niets van hem wilden; (viii) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat zijn broer niet met zijn werk wilde stoppen om het leven van zijn broers te redden, maar hij later wel samen met verzoeker het land zou verlaten en (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De motieven van de bestreden beslissing worden derhalve door de Raad overgenomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*” van december 2017 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*” van december 2017 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*” van december 2017 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*” van december 2017 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Met het louter betwisten van deze analyse, het verwijzen naar en citeren uit informatie uit het administratief dossier en de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heel fragmentarisch heeft geciteerd uit het aan het administratief dossier bijgevoegde rapport, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet correct, dan wel niet actueel is, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 3) benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast naar het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Het loutere feit dat verzoeker een meer recente aanslag aanduidt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit het voormelde reisadvies blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u, ondanks uw ongeschoolde achtergrond er in slaagde in Pakistan in uw levensonderhoud te voorzien door bananen te verkopen (gehoorverslag CGVS, p. 4, p. 8, p. 10, p. 14). Bij uw terugkeer naar Afghanistan slaagde u er in om meteen te beginnen met het herstel van uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 12). Dit toont aan dat u ondernemend en zelfstandig bent. Hieruit kan ook afgeleid worden dat uw financieel zelfredzaam bent. Verder verklaarde u nog dat uw broer geld opstuurde uit Dubai. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw oom met zijn gezin in Kabul woont en er werkt als bouwarbeider. U logeerde twee nachten bij hem. Uw tegenstrijdige verklaringen over de duur van uw verblijf in Afghanistan (zie hierboven), doen evenwel vermoeden dat u langer in Kabul verbleven hebt. Toen u gevraagd werd waarom u niet bij uw oom kon blijven, antwoordde u dat uw oom u weg wilde omdat hij niet betrokken wilde raken bij uw problemen, die evenwel niet voor waar aangenomen kunnen worden (zie hierboven). Op de vraag of er nog andere redenen waren, verwees u opnieuw enkel naar de –ongeloofwaardig bevonden– problemen die verband hielden met uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 16). U geeft geen andere redenen aan waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Dit toont aan dat u op uw oom kan rekenen bij terugkeer naar Afghanistan. Aangezien uw oom in Kabul woonde en werkte kan verondersteld worden dat hij daar een netwerk heeft waarop u kan terugvallen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u een enveloppe neerlegde met verzendadres Kabul. U verklaarde dat uw vader deze enveloppe samen met een andere oom, die in het dorp woont, verstuurde. Dit toont aan dat ook uw vader en uw oom niet onbekend zijn met Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER